

YAZAR HAKKINDA

Doç. Dr. Gökçen Erdoğan, Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olarak ihtisasını Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı'nda tamamlamıştır.

Yüksek lisansını Halk Sağlığı, doktorasını ise Din Felsefesi ve Sosyal Psikoloji alanlarında yapmıştır.

Toplumun cinselliği keşfinde önemli olduğuna ve olabileceğine inandığı tüm konu ve değerleri yakından incelemekte, bilgisini toplumsal faydaya dönüştürmek için hassasiyetle çalışmaktadır.

Yakın Doğu Üniversitesi'nde Kadın Hastalıkları ve Doğum alanında derslere de giren Erdoğan, Kozmetik Jinekoloji alanında yayımlanan 5 akademik çalışmanın editörlüğünü üstlenmiştir.

Dünya Sağlık Zirvesi'nde Genital Estetik dalında ödüle layık görülmüştür ve halihazırda aynı alanda uluslararası düzeyde eğitimlik yapmaktadır.

Erdoğan, kadının cinsel yaşamına ve kişisel haklarına sahip çıkmasının önemini her fırsatta vurgulamakta ve bu konudaki bilinçlendirme çalışmalarını yıllardır sürdürmektedir.

Evli ve iki çocuk annesidir.

DESTEK YAYINLARI: 1681

ARAŐTIRMA: 377

DOÇ. DR. GÖKÇEN ERDOĞAN / UTANÇ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dıő Tic. A.ő.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Özlem Esmegül-Sibel Bayındır Alanođlu

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Nursefa Üzüüm Kalender

Destek Yayınları: Aralık 2022

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-804-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Bu kitapta kimi yazım kuralları Türk Dil Kurumu İmla Kılavuzu'na göre uygulanmıştır.

DOÇ. DR. GÖKÇEN ERDOĞAN

U T A N Ç

*Bir jinekoloğun gözünden
Türkiye'de kadın olmak*

DESTEK
Yayınları

*İnat edip böylesi itilmiş bir yaşamaya ve
değer biçerken pinti davranılmış ömürlerin sağanağına;
yağmurda şarkı söylemenin o vahşi tadına...*

*İnanmak be işte düpedüz
Bir gün her şeyin başka olacağına.*

Bu kitap bir gün her şeyin başka olacağına inanmaktan vazgeçmeyenlere, vazgeçemeyenlere ve bir gün bu duyguda buluşacaklarımıza yazıldı.

***

- Bölümlerde, süreçlerin sonuçlarına ve temel yaşam öykülerine odaklanılmış; sakıncalı bulunan detaylara, yanıltıcı olabileceği düşünülen sınırlara ve seansların teknik içeriklerine yer verilmemiştir.
- Gereken durumlarda, kişiler ilgili uzmanlara yönlendirilmiş, psikolojik/psikiyatrik destek alınmış ya da kişiler direkt olarak sevk edilmiştir. İlgili bölüm sonunda, alınan olumlu sonuçlara değinilmiştir.
- Bu kitabın yazılma amacı; terapi seanslarının içeriklerine ışık tutmak değil, yaşananlar ne olursa olsun uzman desteğiyle üstesinden gelinebileceği inancını yaymak ve kuvvetlendirmektir.
- Bu öykülerin aktarılmasında; toplumsal düzende, yaşamlarının detaylarını bilmediğimiz insanların bugünlerine ilişkin önyargıların ve ayrıştırıcı tutumun yanlışlığına dikkat çekme amacı güdülmektedir.

-I-

KENDİ YARININI DOĞURMAK

*İnandığım şeylerle inancımı yitirdiğim
şeylerin arasında incecik bir çizgi var.
Zaman zaman olmaktan korktuğum
tarafına geçiyorum o çizginin.
Bacaklarımın titrediğini hissediyorum
ve herkesin gördüğü ışıkların benim
gözümde yavaşça söndüğünü. Uzun
bir uykuda, bir çocukluk düşünün
içinde kaybolmayı umuyorum öyle
zamanlarda. Olmuyor. İnsan,
inanmak istediği halde inanmadığı
bir şeyin ağırlığının altında huzur
bulamıyor. İyilik... Nedir iyilik?
Hâlâ var olduğuna inanmaya
çalıştıkça ben, şu uzağa giden, şu
dörtmala koşan değil mi yoksa?*

Kışın orta yerinde, güneşin odama ve ruhuma dolduğu, bahara selam duran bir Ankara gününde, kahvemi yarılardım içeri girdiğinde. Bir tane de ona söyledim, eşlikçim olsun diye. Ama soğudu onunki. Benimkiyse bitmedi. Bazen küçük planlarınız bile size haddinizi bildirir.

Güzeldi, dalgın bakışları ve Türkân Şoray'ın benine benzer bir beni vardı dudağının üstünde. Bir sürü soru sordu bana, ailemle ilgili, mesleğimle ilgili, sosyal medyada yazdıklarım, düşündüklerim üstüne. Daha ben yanıtlayamadan devam ediyordu konuşmaya. Benimle desem değil, kendisiyle desem hiç değil; nereye gidiyor bu başı boş kelimeler?... Beni anlamaya çalışıyordu soluk soluğa. Düşündüğü kadar acelemiz yoktu oysa. Ne ben imza vermeden müsaade isteyecek bir yıldızdım ne o görmezden gelebileceğim kadar yabancı. Kapıdan başını uzattığı andan itibaren onu tanıdığım hissine kapıldım. Ne dersiniz, sizce bu hayatta mı?

Adı sanı tanıdık olmayan ama ruhumda bir yere değip değip kaçan bu heyecanlı genç kadın, sadede gelirken neden böyle oyalanıyor, öğrenmek vakti geldi sonunda. En doğru sözcükleri bulup sordum. Sustu. Durdu. Hayır, düşünmedi. Hazır bir susmak ve çoktan başlamış bir durmakla karşıladı. “Anne olmak istemiyorum” dedi. “Herkes anne olmak zorunda değil” dedim. Yeniden sustu. Önceki susmak daha uzaklaşmamışken al işte bir yenisi. Ne çok susmak biriktiriyor yorulunca insan...

Başlanamayan cümleler çok kitap yazar biliyor musunuz? Tanıdığım bunca insanda bunu anladım en çok. Herkesin hikâyesi konuşamıyor.

Neden bir arada olduğumuzu konuşmak istedim. Çünkü bazen bir insanla hangi sebeple ve hangi koşulda tanışırsanız tanışın adı “bir arada olmak”tır. Sessizliğin canı sıkkın çünkü kadının ruhu karmaşık. Rahmini aldırma istediğini söyledi hıçkırıqlarla. Yaşamım boyunca tanıdığım bunca insan, bunca arzu, bunca heyecan; şaşkınlık Tanrım, hâlâ mı yenisi var?

Bir kadının rahmini almak için bizi mecbur kılan durumlardan biraz söz ettim. Sükûnetle dinledi. Ve bir sağlık sorunu olsa, hiç kurtarılamayacak durumda görünse bile rahmi nasıl ve

neden kurtarmaya çalıştığımızı anlattım sonra. Nasıl mucizelerin peşinde koştuğumu, nasıl derin ohlar çektiğimi, o ameliyat masasında ve insanların yıllar içinde nasıl da dönüştüğünü, hiç olmayacaklarını sandıkları insana. Dedim ki ona: “Yarın isteyebilirsin.” Bazen yarınlar ne çok anlam yüklediğimizi ise bunu yazarken fark ettim. Herkesin gerçek bir “yarın”ı var mı mesela?...

Orta Anadolu'nun küçük bir köyünde, 4 oğlandan sonra hanesine güneş gibi doğmuş. Babası “Altınım” diye severmiş hep ve annesi onu kimselere vermemenin düşünü kurarmış. Bazen siz vermiyorsunuz ve zorla alıyorlar işte, burası böyle bir yer. Burada kurduğunuz düşün, saçtığınız gülüşün bedelini ödüyorsunuz istemeden. Yan köyün en zengin ailesinin 28 yaşındaki oğlu tarafından kaçırılıp evliliğe mecbur edilmek için tecavüze uğradığında 15'indeymiş henüz. Kapıya dayanan ağabeyleri dövülmüş, evladını isteyen anasına babasına sövülmüş ve güçlü bir kez daha göz göre göre korunmuş. Dönmek için çabalamamış hiç. Üstünde bir hayvan gibi sesler çıkaran bu adam, ona hep hayatının fırsatı gibi sunulmuş. İstanbul'a göçmek istediğini söylediği kocası, ona şehirde güzel bir ev açmış ve sayısız kadınla birlikte olmasına rağmen Altın'dan hiç vazgeçmemiş. Her şeye rağmen dört gözle beklediği baba evine utancından hiç dönmemiş ve babasının yüzünü, ailesinin tüm çabasına rağmen bir daha hiç görmemiş. 8 yıllık evliliğinde, neredeyse her gece tecavüze uğramış ve o adamın çocuğunu doğurmamak için hep gizlice korunmuş. Babasının ölüm haberini aldığı anda kalbine yerleşen hissin tam adı “Benim gibi evlat olmaz olsun”muş. Kendine bütün kalbiyle derin bir öfke duymuş. Babasından yalnızca 25 gün sonra işyerindeki bir kavgada vurularak ölen kocası için bir an dahi üzülmemiş elbet. Ama annesi... “Keşke koynunda son bir kez, bir çocuk olduğumu hissederek uyumuş olsaydım.”

“Taziye evi kurmadım ve kendimi bir hamama attım. Yıllar sonra ilk kez temiz hissederek uyuyacaktım” diyor o gün için.

İyi bir avukat tutarak kendisine kalan malı mülkü toparlayıp Ankara’ya göçmüş ve burada okuyan, yaşayan ağabeylerini bulmuş. Dizi olsa reklamı uzun olur, film olsa salonları doldurur. Ama gerçekse yalnızca kendi halinize şükrettiren bir dramdır ve çok değil birkaç saat içinde unutulur.

“Öyle özeniyorlardı ki bana... Köydeki bütün kızların hayali bir gün benim gibi yaşayabilmektir. Aldıklarımı almak, giydiklerimi giymektir. Gençliğimin baharında giydiğim kefeni kimse görmedi. O evin nasıl bir zindan olduğunu, o soyadının ağırlığıyla kamburumun çıktığını kimse fark etmedi.”

Henüz 30 yaşında, en sevdiklerinin mezarına bir kez bile gidememiş ve kendi mezarından bir gün bile çıkamamış bu genç kadın... Yaşadığı hayatı kendi kızları için hayal ettiğini bildiği bunca anne baba ve annesine bakınca kurduğu en büyük düşünce olan anneliğin fersah fersah uzaklaşması... “Anne olmak, çocuğuma yapabileceğim en büyük kötülük. Hiçbir çocuk bu dünyayı ve benim gibi bir annesi olmasını hak etmiyor.” Ah Altın! Değerin kaybolur mu hiç çamura düşünce, keşke vakitlice anlasaydın...

Hayatına yeni biri girmiş, anlatırken gözleri parlıyordu, fark ediyordum. Babasının soyadını bir daha asla terk etmeyeceğine yemin etmiş. Evlense bile kimsenin soyadını almayacak ve sevebileceği hiçbir çocuğun annesi olup da günahına girmeyecek.

“Çünkü zayıfım. Yıllarca her gece bir hayvan gibi zapt edilmeyi kabul ettim. Ağladıysam da her şeye razı geldim. Annem babam kokuma hasret göçtüler bu dünyadan, kendi gururumu onların hasretinden önemli saydım. Ne bileyim; insan, yaşadıkları alnında yazar sanıyor. Söylemese de gören bilir sanıyor. Doğmamış çocuklarım, anneme özürüm.”

Pek çok kadının travması, mağdurken zanlıya dönüştürür onu kendi zihninde. Başına gelenleri hak ettiğini düşünmekle, başına gelenlerin neticesinde iyi şeyler yaşamayı hak etmediğine inanarak kendini cezalandırmak arasında gider gelir. Kendini anlamak, kendi hakkını teslim etmek ve kendine şefkat göstermekten uzaklaşır giderek. Biliyorum bir yerlerde sen de, bütün bunların senin başına gelmesinin bir anlamı olduğunu düşünüyor ve “İstesem durdurabilirdim. Durdurmadım ve başıma geleni hak ettim” demeye meylediyorsun. Etme. Bu senin suçun değildi ve sen bu hikâyenin, en mutlu son hak edenisin.

Bir insan yalnızca bir kez çocuk olmuyor bana kalırsa. Çocukluk sevildikçe tazeleniyor. Ve sevdiğçe yeni bir şeyi yeni bir hevesle. Hayattaki en büyük hayali annesi gibi bir anne olmak olan bir çocuğun, hayattaki en büyük korkusu kendisi gibi bir anne olmak ve kendi kaderini yaşayacak bir çocuk doğurmak olan bir kadına dönüşme serüveni canımı acıtıyor. Sihirli bir değneğim olsa da ona kendini yeniden sevdiresem diyorum. Kendini anlamasını, kendine şefkat duymasını ve kendini affetmesini mümkün kılabilsem... Ama başlıyoruz bir yerden.

“Rahmimi almanızı istiyorum çünkü hâlâ her gece o adamı rüyamda, üstümde görüyorum. Ama artık bazı geceler yanımda uyuyan bir bebek görüyorum. Onu neredeyse isteyecek ve onun hayatını mahvedeceğim.” Senin çocukluğun, olmak zorunda kaldığın kadına direniyor Altın. Sen bugün değilse bile bir gün, kendini anlayacak, 15 yaşındaki seni sevecek ve koyunda bir yaşam büyüteceksin; hissediyorum.

Geçmişimiz bir yere gitmez. Olduğumuz kişi, olmak zorunda bırakıldığımız kişiye, eğer biz istemezsek yenilmez. Ve hayallerimiz onları layığınca beslersek bizi terk etmez, üstelik her şeye rağmen.

Altın, gerçekten uzun süren ve sancılı geçen bir sürecinin sonunda; hayatına giren o yalın, o şefkatli adamla, hiçbir şatafata ihtiyaç duymadıkları bir evde huzurlu bir ömür sürmeye karar verdi. Anne ve babasıyla sık sık buluşuyor ve mezar taşlarında yazan soyadını hâlâ gururla taşıyor. Kızı Mercan 1,5 yaşında ve anne Altın, çocuk Altın'ı tüm kalbiyle seviyor.

Altın'ı tanıyorum. O genç ve güzel kadın, bu ülkenin dört bir yanında çaresizlikle ağlayan binlercesinden biri, onları tanıyorum.